

שִׁירֵי שְׁלוֹשׁ שָׁזְרוֹת

דניאל קימלמן

עלם עדין ודקדושהגה, עלם בן עשרים ושתיים, נפל „שלושה חדשים אחרי התגייסותו, אישם בתאונת דרכים, בשעת מילוי תפקידו“ — נחר ברץ וידידו הוציאו לאור חוברת שירי בצירוף דיוקנו לשם „מצבת זכרון“ (דניאל קימלמן, שירים, בהוצאת חבריו וידידיו, חיפה, תש"ג). בהסתייגותמה נטלתי את החוברת הצנומה, המכילה כשלושים שירים קטנים, שירים, מי אינך כותב שירים? ומי אינך כותב אצלנו: ככלל? „מי יתן כל עם ה' נביאים“ היא אמנם אימרה יפה מאד, שכל גדלונו של משה עצורה בה, אבל גם את יחושע שדרש: „אדוני משה, כלאם? צריך להבין, הוא הרגיש, שאין זה מצב נורמלי.

ברם הפעם טעיתי, בעיטה מקורית.

מושכת את הלב, מחלחלת בשירים המעטים הללו, והקורא העובר אליהם משירתנו ה„מבדח“ מרגיש כאן מעין לטיפת רוח אחרי המסין. אני שר כרוח האביב... לתשומת לב מיוחדת ראוי השיר הקטן, בן שמונה השורות, „ל...“ (עמוד 39):

כסער עו, צמא קרב, בתרחק פעמי
ויתברזי שמי דום, ורוח ינשב קל —
אך עוד סמערב יחלך קול רעמו
ויהגור שארית חימות בנתם בגלגל —

כן בחיי, נערה, עמרת כסערה,
ואף כי עם לכתך רתחה הילת צלכה, —
חיום נשכת נייער מדי זכרי אותך,
וכרעם סמרחק לבי יניע שמך...
יפה עשו החברים והידידים בזה
ציאם חוברת דקה ומלבבת זו, לא רק
„מצבת זכרון“ סתם היא, אלא יש

בה גם כרי ליתן סיפוקמה לקורא
הצמא לשיר קל, רענן וטוב.
עלם עדין יפה נפל — רב שזרה,
על ה„שפאלטונג“

ודאי יש עקרונות, שעליהם קשה
לומר, ביחוד בהגיע הדבר לשלב
של הלכה למעשה, אבל יש הרגשה,
שאילו היתה בינינו אהבה הדדית
קצת יותר, כי עתה אפשר היה
להתגבר על הפל, ובלבד שלא יעורר
ער הליכוד הכללי, ההכרחי כל כך
לשם הענין המשותף, אליה, אל הענין
המשותף, אין העינים לשואות כהל'
כה... כן, האהבה יהודית פגומה,
פגומה מאד, אם לדבר בלשון נקיה,
והיא המטשטשת את שדה הראיה
הגורמת ל„התבקעות“ שאין לה
סוף. „מבקעים“ אותנו ביקוע אחרי
ביקוע — כקמצן את הגפרורים.
ג. שופמן